

הלכות אסורי מזבח פרק ה

א. שאור ודבש אסורין לגבי המזבח, ואוסרין בכל שהן שנאמר "כי כל-שאור וכל-דבש, לא-תקטירו . . ." (ויקרא ב, יא); ואינו חייב אלא אם הקטירן עם הקרבן, או לשם קרבן. ואחד המקטירן עצמן, או המקטיר תערובת שלהן לוקה על כל אחד מהן בפני עצמו; ואם הקטיר שניהן כאחד אינו לוקה אלא אחת, לפי ששניהם נאמרו בלאו אחד.

ב. נפל מהם כל שהוא בקטרת, נפסלה; ואם הקטיר ממנה בהיכל, לוקה. ואין הקטרה פחותה מפזית. העלה שאור או דבש בפני עצמן למזבח, פטור: שנאמר "ואל-המזבח לא-יעלו, לריח ניחח" (ויקרא ב, יב) לריח ניחוח אי אתה מעלה, אבל אתה מעלה לשם עצים.

ג. אפלו הקטיר דבר שאינו ראוי להקטרה בדבש או בשאור הואיל והוא מן הקרבן, לוקה. פיצד: המעלה מבשר חטאת ואשם, או מבשר קדשים קלים, או משירי המנחות, או ממותר העמר, או מחטאת העוף, או מלחם הפנים ושתי הלחם, או מלוג שמן שלמצרע המעלה כזית מאחד מאלו בחמץ או בדבש, בין למזבח בין לפכש לוקה: אף על פי שאין כל אלו ראויין להקטרה, הואיל והן קרויין קרבן, חייב עליהן, שנאמר "קרבן ראשית תקריבו אתם, לה' . . ." (ויקרא ב, יב).

ד. וכן אסור להקטיר על המזבח דבר מכל דברים אלו שאינן ראויין להקטרה כגון בשר חטאות ואשמות, ושירי מנחות, וכיוצא בהן: מפי השמועה למדו שכל דבר שמקצתו לאשים, הרי שאריתו בכל תקטירו.

ה. המקטיר אברי בהמה טמאה על גבי המזבח לוקה, ואף על פי שאסור הקרבתה מכלל עשה: שהרי נאמר מן הטהורה אכל ומן הטהורה הקרב, הא טמאה לא תאכל ולא תקריב כשם שלוקה על אכילת הטמאה הבא מכלל עשה כמו שבארנו במקומו, כך לוקה על הקרבתה.

ו. אבל המקריב אברי חיה טהורה עובר בעשה, ואינו לוקה. ומנין שהוא בעשה: שנאמר "מן-הבהמה, מן-הבקר ומן-הצאן, תקריבו" (ויקרא א, ב), הא מן החיה לא תקריבו; ולאו הבא מכלל עשה, עשה.

ז. הגונב או הגוזל, והקריב הקרבן פסול; והקדוש ברוך הוא קראו שונאו, שנאמר "שנא גזל בעולה" (ישעיהו סא, ח). ואין צריך לומר, שאינו מתקבל. ואם נתאשו הבעלים הקרבן כשר, ואפלו היה חטאת שהפוגהים אוכלין את בשרה. ומפני תקנת מזבח אמרו שהחטאת הגזולה אם נודעה לרבים אינה מכפרת, אף על פי שנתאשו הבעלים: כדי שלא יאמרו, מזבח אוכל גזלות. וכן העולה. הגונב עולת חבירו, והקריבה סתם נתכפרו בה הבעלים הראשונים.

ח. אין מביאין מנחות ונסכים לא מן הטבל, ולא מן החדש קדם לעמר, ולא מן המדמע, ואין צריך לומר מערלה וכלאי הכרם מפני שהיא מצוה הבאה בעבירה, שהקדוש ברוך הוא שונאה. ואם הביא, לא נתקדשו להיותן ראויין לקרבן; אבל נתקדשו להפסל, ויהיו כקדשים שנפסלו.

ט. כל המנחות אין מביאין אותן מן החדש קדם שתי הלחם
לכתחלה, שהרי נאמר בהן "בפורים, לה'" (ויקרא ב, יד; ויקרא
כג, יז); ואם הביא, פשר. ומביאין נסכים מן המקצה, ביום טוב.

י. מצות עשה למלח כל הקרבנות, קדם שיעלו למזבח שנאמר
"על כל-קרבנך, תקריב מלח" (ויקרא ב, יג). ואין לך דבר שקרב
למזבח בלא מלח חוץ מן יין הנסכים, והדם, והעצים; ודבר זה
קבלה, ואין לו מקרא לסמוך עליו.

יא. ומצוה למלח הבשר יפה יפה, כמולח בשר לצלי שמהפך
את האבר, ומולח; ואם מלח כל שהוא, אפלו בגרגר מלח
אחד פשר. הקריב בלא מלח כלל לוקה, שנאמר "ולא תשבית
מלח ברית אלהיך" (ויקרא ב, יג). ואף על פי שלוקה, הקרבן פשר
והרצה: חוץ מן המנחה שהמלח מעכב בקמיצה כמו שיתבאר,
שנאמר "ולא תשבית מלח ברית אלהיך, מעל מנחתך" (שם).

יב. המלח שمولחין בו כל הקרבנות משלצבור, כמו העצים;
ואין היחיד מביא מלח או עצים לקרבנו, מביתו. ובשלושה
מקומות היו נוהגין המלח בלשפת המלח, ועל גבי הכבש,
ובראשו שלמזבח: בלשפת המלח, היו מולחין עורות הקדשים;
ועל גבי הכבש, מולחין האברים; ובראשו שלמזבח, מולחין
הקמץ והלבונה ומנחות הנשרפות ועולת העוף.